

det enkeltvis i Erklæringerne udtales, at et Forbud mod det hvide Fosfor vil aldeles tilintetgjøre flere af de nuværende Fabriker, fordi de ikke ville kunne tilvejebringe den fornødne Forskøttelse af Driftskapitalen, da synes dette, forsaavidt der overhovedet efter den Maade, hvorpaa denne Paastand er fremsat, kunde lægges Bægt derpaa, at modsiges ved den ovenanførte Udtalelse fra netop de to mindste Fabriker, der vel snarest maatte antages at have vanskeligt ved at skaffe den fornødne Kapital. Justitsministeriet har derfor herefter ikke kunnet forandre sin Anskuelse om Hensigtsmæssigheden af aldeles at forbyde Brugen af det hvide Fosfor i Tændstikfabrikationen. Hertil har Ministeriet ei heller kunnet ledes ved Hensynet til de Ulemper, der ere forbundne med Fabrikationen af andre, fosforfri Tændstikker.

Den polytekniske Anstalts Bestyrelse har i saa Henseende anført, at Fabrikationen af Sikkerhedstændstikker kan medføre større Brandfare end Fosforstikkerne, naar Antændelse finder Sted; medens nemlig de almindelige Svovlstikker brænde langsomt af og forplante Ilden langsomt, antændes Sikkerhedstændstikkerne ved en Eksplosion og Antændelsen forplanter sig til de andre Stikker med stor Voldsomhed. Men paa den anden Side antages dog Brandfaren i vel indrettede Fabriker at være mindre, idet Assurancepræmierne for disse sættes indtil 50 pCt. lavere end for almindelige Svovlstikfabriker, hvor det hvide Fosfor anvendes. Det er imidlertid da nødvendigt, at de Lokaler, hvor det røde Fosfor behandles, ere vel isolerede fra dem, hvor selve Stikkerne fabrikeres; thi dersom alle Ar-

bejder foregaa i samme Rum, vil Faren være meget betydelig, idet alene det fine Støv af rødt Fosfor, som kan udbrede sig i Luften, ved at blande sig med det klor sure Kalk, der benyttes i Fabrikationen, er i Stand til ved et tilfældigt Slag at bevirke en voldsom Eksplosion af en betydelig Mængde klor surt Kalk, der i et Dieblit vil kunne molestere flere Mennesker, end det hvide Fosfor formaar i flere Aar. Den heri liggende Indvending mod Forbudet mod at bruge hvidt Fosfor i Tændstikkerne, kan Ministeriet ikke tillægge videre Bægt, idet den anførte Omstændighed alene fører til, at det bør foreskrives, at Bearbejdelsen af det røde Fosfor kun maa foregaa i Rum, der ere vel isolerede fra de Lokaler, hvor der arbejdes med klor surt Kalk. At Tændstikfabrikationen derved vil næsten umuliggøres som Husindustri, har neppe noget at sige her i Landet, hvor der saavidt vides ikke ved Huslid finder nogen Forsærdigelse af Svovlstikker Sted.

Justitsministeriet har i Henhold til det saaledes Anførte udarbejdet det foranstaaende Forslag til Lov om Forbud mod visse Tændstikker, med Hensyn til hvis enkelte Bestemmelser man ikkun endnu skal bemærke, at Tidspunktet for Forbudet mod Forhandling af Fosforstikkerne er sat noget senere end Fristen for Ophøret af deres Fabrikation, for at der kan blive Tid til Af sætning af de fabrikerede Stikker, og der ikke skal opstaa Fristelse for Fabrikanterne til hen imod Overtgangstiden at forfærdige begge Arter af Tændstikker samtidig, hvad der kunde medføre forskjellige Farer, navnlig for Eksplosioner.